

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Novém Jičíně rozhodl samosoudcem Mgr. Michalem Chmelařem v právní věci žalobce [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], zastoupeného Mgr. Tomášem Pavlíkem, advokátem se sídlem K Nemocnici 166/14, Nový Jičín, proti žalované ČR – Ministerstvo spravedlnosti ČR, IČ:00025429, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, namísto něhož v řízení jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, Praha 2, o zaplacení 265.000,- Kč

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 65.000,-Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žaloba se zamítá v části, v níž se žalobce na žalované domáhal zaplacení částky 200.000,-Kč.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 36.723,50 Kč k rukám Mgr. Tomáše Pavlíka, advokáta se sídlem v Novém Jičíně, K Nemocnici 14, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 15.7.2015 se žalobce na žalované domáhal zaplacení částky 300.000,-Kč, a to z titulu náhrady nemajetkové újmy podle zákona č. 82/1998 Sb. Uvedl, že usnesením Policie ČR, krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, územní odbor Nový Jičín, OHK SKPV ze dne 4.1.2012 č.j. KRPT-34961-96/TČ-2011-070481 bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku dle ustanovení § 220 odst. 1,2 písm. b) tr. zákoníku a přečinu zneužití pravomoci úřední osoby dle ustanovení § 329 odst. 1 písm. a) odst. 2 písm. e) tr. zákoníku. Těchto trestných činů se žalobce měl dopustit v roce 2006 svým hlasováním jakožto zastupitel obce Hladké Životice při prodeji obecních pozemků. Trestní stíhání pokračovalo před Okresním soudem v Novém Jičíně, který ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 28.1.2014 č.j. 4 T 108/2012 -2686, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání výše uvedených trestných činů. Proti tomuto rozsudku si žalobce podal

odvolání, o kterém rozhodl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 16.1.2015 č.j. 7 To 214/2014-2869 tak, že se žalobce dle ustanovení § 226 písm. b) tr. řádu od obžaloby zprošťuje. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 16.1.2015. Žalobce tak považuje usnesení o zahájení trestního stíhání za nezákonné ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., přičemž v důsledku tohoto nezákonného rozhodnutí mu vznikla nemajetková újma, za kterou požaduje přiměřené zadostiučinění v penězích podle ustanovení § 31 a) zákona č. 82/1998 Sb. Přitom tvrdí, že v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím a následným trestním stíháním mu vznikla nemajetková újma, když má za to, že jí není možno nahradit jinak, a samotné konstatování porušení práva je nedostačující, vzhledem k intenzitě a době trvání újmy. Žalobce byl v předmětném trestním stíhání ohrožen sazbou trestu odnětí svobody s horní hranicí až 10 let a k tomu mu hrozilo uložení povinnosti zaplatit společně a nerozdílně spolu s ostatními spoluobviněnými náhradu škody ve výši převyšující částku 4,500.000,-Kč. Po celou dobu trestního stíhání, které trvalo od 9.1.2012 do 16.1.2015, tedy 3 roky, byl vystaven duševním útrapám, které spočívaly v prožívaném negativním stresu, obavách a strachu z výsledku trestního stíhání, které mohlo skončit až uložením trestu odnětí svobody ve výše uvedené sazbě a povinnosti zaplatit náhradu škody ve značné částce, což by vedlo k tomu, že by žalobce, potažmo jeho rodina, přišel o veškerý svůj majetek. Tyto duševní útrapy se projevovaly tak, že žalobce trpěl nespavostí, úzkostí, nesoustředěností a strachem o budoucnost svou a zejména své rodiny. V důsledku toho došlo i k přechodnému zhoršení vztahů v rodině, a to pro chování žalobce vyvolané výše uvedeným, a rovněž v důsledku toho, že rodina byla existenčně ohrožena, neboť pro získání financí na případnou náhradu škody by musel žalobce rozprodat podstatnou část svého majetku. Trestní stíhání bylo široce a intenzivně medializováno a rovněž zasáhlo do práva žalobce na dobré jméno, čest a soukromí. Žalobce je osobou, která vede řádný život, nikdy nebyl trestně stíhán, nespáchal nikdy žádný přestupek. Po zveřejnění trestního stíhání se žalobce v obci, ve které bydlí a která je malá a téměř všichni se navzájem znají, stal terčem pohrdání, nadávek, pomluv a podobně. Byl nucen neustále vysvětlovat svou roli v jednání, které bylo neoprávněně označeno za trestné. I přes toto neustálé vysvětlování ztratil žalobce v obci postavení čestné osoby, neboť i po skončení trestního stíhání je adresátem sdělení typu: „kolik jste si nahrabali“ a podobně. Žalobce je rovněž držitelem zbrojního průkazu a v případě odsouzení by o něj přišel. Nemohl by tak vykonávat mysliveckou činnost, kterou provozuje a která jej naplňuje uspokojením, slouží mu jako odreagování, zábava a je jeho koníčkem. I toto riziko se negativně po dobu trestního stíhání projevilo způsobem uvedeným výše. Přímá příčinná souvislost mezi nezákonným usnesením o zahájení trestního stíhání, potažmo trestním stíháním a nemajetkovou újmu žalobce, je podle žalobce spatřována v tom, že bez zahájení trestního stíhání by žalobce nebyl vystaven útrapám a dalším následkům, které jsou uvedeny výše, a mezi třetí osoby by nebyla rozšířena informace o tom, že je žalobce trestně stíhán a že je jeho jednání považováno po dobu 3 let za nezákonné a kriminální. Žalobce má za to, že přiměřená výše zadostiučinění je ve výši 300.000,-Kč. Tato částka odpovídá době, po kterou byl žalobce vystaven následkům nezákonného zahájení trestního stíhání, jejich intenzitě, výši hrozby nepříznivých následků v případě, že by byl žalobce uznán vinným a zavázán k náhradě škody, a následkům, které tyto jeho obavy měly na jeho zdraví a kvalitu života jeho a jeho rodiny. Že tyto hrozby vyvolávající výše uvedené projevy v osobnostním životě žalobce byly oprávněné, svědčí i skutečnost, že byl nejprve soudem prvního stupně uznán nezákonně vinným. Žalobce dále sdělil, že svůj nárok uplatnil u žalované, a to žádostí ze dne 14.7.2015. Žalovaná se v době podání žaloby k jeho žádosti nevyjádřila, ale vzhledem k tomu, že nárok na náhradu nemajetkové újmy se promlčuje podle ustanovení § 32 zákona č. 82/1998 Sb. v promlčecí době 6 měsíců, podal žalobce žalobu ještě před tím, než byla žádost vyřízena. Tento postup je podle žalobce přijatelný, přičemž odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 30 Cdo 1728/2011.

Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že činí nesporným, že u ní žalobce dne 14.7.2015 uplatnil nárok na poskytnutí náhrady nemajetkové újmy ve výši 300.000,-Kč podle zákona č. 82/1998 Sb., přičemž k projednání žádosti žalobce došlo 14.4.2016 a žalovaná nároku na náhradu na nemajetkové újmy vzniklé v souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí v trestním řízení vyhověla ve výši 35.000,-Kč. Uvedla, že je podle jejího názoru možno uzavřít, že došlo ohledně žalobce k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., přičemž však zdůraznila kritéria, která pravidelně mohou indikovat způsobení nemajetkové újmy dle judikatury Nejvyššího soudu. Dále uvedla, že při stanovení formy a výše zadostiučinění bylo v dané věci přihlédnuto ke skutečnosti, že trestná činnost se týkala výkonu veřejné funkce a došlo k medializaci trestního stíhání. Po zhodnocení relevantních kritérií (povaha, délka a zásah do osobnostní sféry) shledala žalovaná jako přiměřené zadostiučinění nemajetkové újmy částku 35.000,-Kč. V průběhu řízení pak žalovaná především poukazovala na to, že při jednání zastupitelstva v roce 2006, kdy bylo rozhodováno o úplatných převodech pozemků do vlastnictví fyzických osob v lokalitě Na Stráni v obci Hladké Životice, přičemž zejména v souvislosti s tímto rozhodnutím bylo proti 13 zastupitelům obce zahájeno trestní stíhání, kdy žalobce se podílel na rozhodnutí o úplatném převodu pozemků za kupní cenu ve výši 5,-Kč za 1 m² ve 12 případech, tak výši uvedené kupní ceny dokonce sám navrhl. Také zdůraznila, že ještě před zahájením trestního stíhání byly zpochybňovány právě některé z úplatných převodů pozemků v lokalitě Na Stráni, když u Okresního soudu v Novém Jičíně byly podány celkem čtyři žaloby na neplatnost smluv o převodu těchto pozemků. Podle žalované zpochybňování zákonnosti postupu žalobcem a dalších bývalých členů obecního zastupitelstva při nakládání s pozemky v lokalitě Na Stráni po nástupu nového vedení Obce Hladké Životice vzešlého z komunálních voleb konaných v roce 2010 mělo nepochybně vliv na vzájemné vztahy mezi občany Hladké Životice a na postavení a pověst žalobce v místě jeho bydliště ještě před kriminalizací takového postupu ze strany orgánu činných v trestním řízení. Žalovaná dále zpochybňovala, že by došlo k útokům na osobu a majetek žalovaného v místě jeho bydliště, stejně jako tvrzení žalobce o tom, že se přestal zúčastňovat společenských akcí a odmítal chodit na veřejnost. Žalovaná dále poukázala na to, že u žalobce nedošlo k manželské krizi, že členové rodiny pro něj byli oporou a stejně tak byla vyjádřena podpora ze strany členů Mysliveckého spolku Hladké Životice, jehož je předsedou. Rovněž poukázala na to, že jméno žalobce v rámci medializace případu bylo uvedeno pouze jedenkrát, a to v souvislosti s vydáním zprošťujícího rozsudku. Žalovaná dále uvedla, že trestní stíhání sice trvalo přibližně 3 roky, nicméně do vyhlášení rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně to byly pouze roky 2 a v rámci opravného prostředku, když rozsudkem Okresního soudu v Novém Jičíně byl žalobce odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody, již nemohlo v následném odvolacím řízení v rámci zákazu změny v neprospěch obviněného dojít k tomu, že by byl žalobci uložen přísnější trest. Podle žalované také to, že žalobce byl stíhán společně s dalšími členy zastupitelstva, zmírňuje individuálně pocíťovanou újmu, i případné obavy z odpovědnosti za škodu v souvislosti s nárokem uplatněným Obcí Hladké Životice.

Podáním ze dne 5.5.2015 vzal žalobce žalobu zpět co do částky 35.000,-Kč, když uvedl, že žalovaná zaplatila žalobci částku 35.000,-Kč. Usnesením ze dne 1.6.2016 soud řízení co do částky 35.000,-Kč zastavil a po právní moci tohoto usnesení zůstalo předmětem žaloby zadostiučinění ve výši 265.000,-Kč.

Po provedeném dokazování zjistil soud z jednotlivých důkazů následující skutečnosti:

Z usnesení Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, územní odbor Nový Jičín, oddělení hospodářské kriminality SKPV č.j. KRPT – 34961-96/TČ-2011-070481 ze dne

4.1.2012, z připojeného spisu zdejšího soudu sp.zn. 4 T 108/2012, vyplývá, že dne 4.1.2012 bylo zahájeno trestní stíhání žalobce (a dalších 12-ti bývalých zastupitelů obce Hladké Životice), který byl obviněn ze spáchání přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku v jednočinném souběhu s přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) písm. f) trestního zákoníku, kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 24.1.2006 a dne 27.6.2006 v Hladkých Životicích schválil prodej pozemků jednotlivým zájemcům za účelem výstavby rodinného domu, a to v usnesení uvedených pozemků v k.ú. Hladké Životice za cenu 5,-Kč za 1 m², přestože v roce 2006 činila v daném místě obvyklá jednotková cena těchto pozemků zejména 250,-Kč za 1 m², tedy musel být srozuměn s tím, že svým rozhodnutím o podmínkách majetkoprávních dispozic, respektive rozhodnutím o prodeji za cenu podstatně nižší způsobí obci škodu, když navíc odchylka takto stanovené ceny od ceny obvyklé nebyla přesvědčivým dokladovaným způsobem zdůvodněna, neboť v době prodeje, respektive v době rozhodování o prodeji nebyla aktuální obvyklá cena předmětných nemovitostí prodávajícím, tedy obcí, vůbec zjišťována. V souvislosti s tímto rozhodnutím pak byly v období 2006 a 2010 uzavřeny jednotlivé kupní smlouvy, jejichž předmětem byl převod vlastnického práva ke shora uzavřeným nemovitostem, čímž obci Hladké Životice způsobil škodu ve výši 4.579.050,-Kč.

Podle protokolu o výslechu obviněného ze dne 10.4.2012 žalobce vypověděl, že byl zastupitelem od roku 2002 do roku 2010 a řešila se výstavba dálnice, s čímž je seznamoval starosta obce na veřejných schůzích. Starosta začal bojovat za to, aby dostali pozemky náhradní a aby stát na těchto pozemcích vybudoval inženýrské sítě. To se mu podařilo a na veřejných zastupitelstvech všechny seznamoval, že tyto věci se mu podařilo splnit a začaly se na veřejných zastupitelstvech a schůzích řešit tyto pozemky. Protože se vědělo, že zbydou navíc pozemky z těch, které byly zadarmo převedeny lidem, kteří o ně kvůli výstavbě dálnice přišli, tak již tenkrát začal starosta zveřejňovat, že se tyto pozemky budou prodávat. Na veřejných zastupitelstvech se začala řešit cena těchto pozemků, padaly různé návrhy a žalobce podal návrh, aby cena těchto pozemků byla 5,-Kč za 1 m², a to z toho důvodu, že v blízkosti těchto pozemků bude samotná výstavba dálnice, kde v blízkosti těchto pozemků prvních rodinných domů je asi 30 metrů železniční trať, začalo se mluvit o vybudování velké trafostanice v blízkosti, která i vybudována byla, a přes tyto pozemky vedlo i vysoké napětí, kde se starostovi obce podařilo po dohodě s ČEZEM udělat přeložku vysokého napětí nad těmito pozemky. Z toho důvodu žalobce navrhoval 5,-Kč za 1 m², když obec na tyto pozemky nedala ani korunu a byli si vědomi, že kdyby nasadili vysokou cenu, že by mohlo dojít k vysídlení občanů výstavbou dálnice. Dále žalobce v rámci své výpovědi v pozici obviněného uvedl, že si žádost na pozemek nedával, ale jeho synové ano, přičemž neměli jeho protekci, protože při schvalování těchto pozemků nebyl přítomen, a tedy na schůzi nehlasoval. Jeho synům pozemky byly schváleny zastupitelstvem, ale jeho synové se jich vzdali.

Z úředního záznamu ze dne 23.8.2011 č.j. KRPT 41135-131/TČ-2010-070481 (z jeho sedmé strany) vyplývá, že žalobce uvedl, že žádost o pozemky podali jeho dva synové, byla jim schválena, pozemky byly ale vráceny, protože byly vedle paní [REDAKCE], se kterou mají dlouhodobé spory, takže synové nechtěli na těchto pozemcích stavět.

Z rozsudku zdejšího soudu č.j. 4 T 108/2012-2686 ze dne 28.1.2014 vyplývá, že (mimo jiné) i žalobce byl uznán vinným ze zločinu zneužívání pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 2 písm. a) odst. 2 písm. f) trestního zákoníku (ad 5) a ze zločinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1,2 písm. b) trestního zákoníku (ad 5), který měl spáchat tím, že ve dnech 24.1.2016 a 27.6.2016 v Hladkých Životicích při 17 a 19. zasedání zastupitelstva Obce Hladké Životice jako člen zastupitelstva jmenované obce hlasováním podle § 85 písm. a) zákona č.

128/2000 Sb., o obcích, spolu s dalšími zastupiteli obce rozhodl o budoucích vlastnicích částí pozemků parc. čísla 1023, 1024, 1025 v katastrálním území Hladké Životice, o kterých od počátku věděl, že budou z České republiky bezúplatně převedeny na obec Hladké Životice jako nového vlastníka a určeny k zastavění, a to tak, že spolu s dalšími zastupiteli schválil prodej pozemků v podobě parcel s účinností od 4.5.2006, s konkrétním uvedením jednotlivých parcel v k.ú. Hladké Životice, a to budoucím nabyvatelům - fyzickým osobám, mimo jiné manželům [REDAKCE] (který byl starostou jmenované obce) a [REDAKCE], u všech pozemků za kupní cenu 5,-Kč za 1m², přičemž (mimo jiné) jednal i v rozporu s ustanovením § 83 odst. 1 zákona o obcích, podle kterého byl jako člen zastupitelstva jmenované obce povinen hájit zájmy občanů obce, když jím schválené kupní ceny pozemků ve výši 5,-Kč za 1 m² byly zjevně výrazně nižší než obecné ceny těchto pozemků, které činily 250,- až 404,- Kč za 1m², čehož si byl vědom i s ohledem na skutečnost, že od počátku věděl, že pozemky parc. č. 1023,1024 a 1025 v k.ú. Hladké Životice budou rozděleny na stavební pozemky, které budou jako stavební pozemky na náklady České republiky vybaveny odpovídající infrastrukturou a jejich hodnota bude zvyšována i blízkostí okresního města Nového Jičína, když odchylka schválení kupní ceny pozemků od ceny obvyklé nebyla ani nijak zastupitelstvem jmenované obce zdůvodněna, a tak porušil ustanovení § 39 odst. 2, § 38 odst.1,2 zákona o obcích, čímž měl Obci Hladké Životice spolu s dalšími obžalovanými způsobit škodu ve výši 4.579.050,- Kč. Žalobci byl uložen podmíněný trest odnětí svobody v délce trvání tří let s podmíněným odkladem v trvání jednoho roku a šesti měsíců.

Z rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16.1.2015 č.j. 7 To 214/2014-2869 vyplývá, že žalobce, který podal proti rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 28.1.2014, č.j. 4T 108/2012-2686 odvolání, byl podle ust. § 226 písm. b) tr.ř. zproštěn obžaloby. Krajský soud v odůvodnění mimo jiné konstatoval, že je nezpochybnitelné v souvislosti s ustanovením § 39 odst. 2 zákona o obcích to, že odchylka od ceny musí být zdůvodněna, k čemuž ovšem v konkrétním případě nedošlo po formální stránce. Důvody pro odchylky pro obvyklé ceny a její snížení byly obžalovanými v trestním řízení sice vysvětleny, avšak v žádném ze zápisu ze zasedání zastupitelstva tyto konkrétní skutečnosti uvedeny nejsou. Na druhé straně však nutno připustit námitky obžalovaných v tom směru, že způsob zdůvodnění této odchylky, tedy její forma a rozsah není nikde konkrétně žádným právním předpisem upravena. Krajský soud proto dospěl k závěru, že toto administrativní pochybení rovněž u obžalovaných nemůže zakládat trestně právní odpovědnost, byť možno připustit že k aplikaci tohoto ustanovení zákona o obcích bylo ze strany jejich představitelů přistoupeno poněkud lehkomyšlně, nicméně na závěru krajského soudu ani tato skutečnost nemůže ničeho změnit. Při odůvodnění toho, zda jednání obžalovaných nenese znaky úmyslného zavinění ve smyslu § 4 trestního zákona a ve smyslu § 15 trestního zákona, ve vztahu k (mimo jiné) zločinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, dospěl krajský soud také k závěru, že z jednání obžalovaných nenese znaky takového zavinění na straně obžalovaných. Podle krajského soudu zavinění obžalovaných možno dovozovat toliko v určité lehkomyšlnosti při stanovení ceny pozemků, při jejich převodu na soukromé subjekty, nicméně i z pohledu trestní odpovědnosti dle platného trestního zákona se v tomto případě požaduje, aby pachatel z hrubé nedbalosti porušil podle zákona jím uloženou nebo smluvně převzatou důležitou povinnost při opatrování nebo správě cizího majetku a tím jinému způsobil značnou škodu. Takovou hrubou nedbalost však krajský soud v jednání obžalovaných nespatořoval.

Ze zápisu ze zasedání zastupitelstva obce Hladké Životice konaného dne 24.1.2006 vyplývá, že starosta obce ([REDAKCE]) mimo jiné seznámil členy zastupitelstva se záměrem obce bezúplatně převést pozemky na občany, kteří jsou postižení stavbou dálnice D 47 a

silnice I/57 a budou stavět v zóně určené pro zastavění. Dále starosta uvedl, že ve středu 25.1.2006 proběhne schůzka s občany a představiteli ŘSD ČR a že pozemky určené pro výstavbu nových rodinných domů budou určeny ve 40 % pro bezúplatný převod a v 60 % budou určené k prodeji. Tímto zastupitelé obce musí schválit záměr obce ve věci prodeje těchto pozemků, který byl uveřejněn na úřední desce v zákonné lhůtě. Jako první zájemci byli manželé [redacted] a slečna [redacted], kteří měli zájem o parcelu o výměře cca 2.500 m², která původně patřila paní [redacted] a panu [redacted] a ten se jí vzdal. Tato parcela měla být rozdělena na 2 stavební místa. Jedna smlouva měla být uzavřena na manžele [redacted] a druhá smlouva na slečnu [redacted]. Starosta nechal hlasovat o záměru obce ve věci prodeje pozemků určené pro bydlení, pro bylo 10 zastupitelů, zdržel se 1 (starosta). Zastupitelstvo obce schválilo záměr obce ve věci prodeje pozemků v zóně určené pro bydlení. Po schválení záměru se přešlo k hlasování, za jakou cenu bude pozemek prodán manželům Xxx a jejich dceři. Zastupitel [redacted] sdělil, že jejich cena by měla odhadní, zastupitel [redacted], že pozemek s inženýrskými sítěmi bude mít vysokou cenu, zastupitel [redacted], že za cenu odhadní bude pravděpodobně neprodejný s tím, že pozemky pro zájemce z řad občanů Hladkých Životic by se měly prodávat za symbolickou cenu 10 – 15,-Kč, kupní smlouva by byla ošetřena tím, že by tento pozemek občané nemohli prodat po určité období a tímto by se zabránilo spekulacím s pozemky. Zastupitel [redacted] navrhl cenu 10,-Kč za 1 m². Zastupitel [redacted] navrhl, aby pozemek pro starostu byl převeden bezúplatně. Zastupitel [redacted] pak, že pokud bezúplatně, tak potom pro všechny zájemce. Zastupitel [redacted] uvedl, že pozemek pro starostu obce se má bezúplatně převést. Starosta odpověděl, že tento pozemek zdarma nechce. Zastupitel [redacted] poté navrhl cenu 5,-Kč za 1 m². Zastupitel [redacted] uvedl, že při bezúplatném převodu by bylo uvaleno věcné břemeno, které by zakázalo prodej pozemků. Starosta s věcným břemenem nesouhlasil s tím, že smlouva bude ošetřena jiným způsobem, aby nedošlo ke spekulacím s pozemky. Starosta nechal hlasovat o návrhu pana [redacted], který navrhl cenu 5,-Kč za 1 m², pro bylo 10 zastupitelů, proti 1 ([redacted]) a zdržel se 1 ([redacted]). Zastupitelstvo tak schválilo prodej pozemků v zóně určené k bydlení o výměře 2.500 m² manželům xxx a slečně [redacted] za cenu 5,-Kč za 1 m².

Žalobce při své účastnické výpovědi uvedl, že nikdy nebyl trestán a nikdy nespáchal přestupek. Vždy se snažil dělat vše ve prospěch občanů a obce. Je mu líto, že se v současnosti vedou spory o platnosti smluv, na základě kterých byly předmětné nemovitosti převáděny, nicméně je přesvědčen, že tuto neplatnost nezpůsobil on svým hlasováním, ale způsobili to chyby v kanceláři starosty. Zdůraznil, že mu při odsouzení hrozil trest od 2 do 10 let a zaplacení 4.500.000,-Kč. Vždy měl pověst služného a řádného člověka, kterou však po odsouzení soudem prvního stupně ztratil. Měl strach, že bude muset zaplatit náhradu škody 4.500.000,-Kč, což mohlo mít významný vliv na budoucnost jeho a jeho rodiny. Prožíval s tím spojený stres, který by nikomu nepřál. Dále uvedl, že po dobu stíhání byla věc medializována, a to pořád, každý měsíc a dokonce, i teď, když si ve vyhledávači (na internetu) zadá někdo Hladké Životice, tak se jako první objeví články, týkající se prodeje těch pozemků. Zdůraznil, že případ byl medializován v televizi, v hlavních zprávách v TV Nova, Prima i ČT 24. Jeho jméno výslovně uvedeno nebylo, ale v televizních zprávách byla vidět jeho tvář v jednacích síních i na chodbě. Po celou dobu stíhání mu bylo stříkáno na auto, na cestu, na chodník, ucpáván výfuk auta, a to všechno prožívala jeho rodina 3 roky. Byl a stále je předsedou mysliveckého spolku, i když by podle některých hlasů být neměl a měl obavu, že přijde v důsledku trestu o zbrojní průkaz. Zprávy v médiích podle něj vyznívaly tak, že si pomohl k penězům, když pozemky darovali. Dále uvedl, že výfuk auta mu byl ucpán jedenkrát, auto postříkáno také jedenkrát a propíchnuté pneumatiky měl dvakrát až třikrát, nastříkané nápisy před domem dvakrát a potřetí to bylo ve věci xxx (níže). Popsal situaci, kdy šli s manželkou na ples,

ihned po příchodu se z hloučku lidí ozvalo: „Co tady ten zloděj dělá, co si nahrabal na pozemcích“, a vzhledem k tomu, že to bylo na začátku a lidé byli relativně střizliví, tak měl obavu, co by se dělo, kdyby opilí byli, a proto z plesu ihned odešli. Asi třikrát se mu stalo, že na něj takhle pokřikovali i na vesnici. V mysliveckém sdružení se mu doneslo, že by osoba, která byla odsouzena, neměla být ve spolku, nicméně na myslivecké schůzi, když přednesl to, že je trestně stíhaný, tak mu byla vyjádřena podpora. Ve vztahu k členství v mysliveckém spolku uvedl, že kdyby přišel o zbrojní průkaz, nebránilo by mu to v členství v mysliveckém spolku, avšak doplnil, že podle něj myslivec bez zbrojního průkazu, je myslivcem na 15 %, neboť myslivec musí i lovit, například odstřelovat škodnou a podobně, a zdůraznil, že lov je jeho koníček. Stres v souvislosti s trestním stíháním u něj spočíval především v tom, že kdyby spor prohrál, tak by musel zaplatit vysokou náhradu škody, takže by se musel zbavit části majetku. Trpěl nespavostí, chodil po domě s tím, jak to bude řešit. Dále se stres projevoval nervozitou, byl psychicky deptán obviněním. Přestal se zúčastňovat společenských akcí, odmítal chodit na veřejnost, neměl k tomu náladu, i když mu manželka říkala, aby se odreagoval. Byl v tu dobu výbušný a jeho synové na něm také poznali, že je jiný. Doma docházelo k hádkám, zejména v souvislosti s tím, když mělo být jednání u soudu. Měl strach, že přijde o to, co budoval 30 let. Uvedl, že žádného odborníka lékaře nevyhledal. Také uvedl, že je podnikatel v oboru stavebnictví a poté, co byl trestně stíhán, přišel o zakázky, které měl přislíbené. Kdyby jej rodina nezachránila, když pracoval pro sestru za peníze, tak by neměl skoro žádný příjem. Dřív musel práci odmítat, ale v souvislosti s obviněním měl o práci nouzi. Nedokázal však uvést konkrétní částky, jaký byl jeho průměrný roční příjem před zahájením trestního stíhání, v jeho průběhu a po skončení. Potvrdil, že bývalý starosta má rodinný dům v Hladkých Životicích. Když se žalobce stal zastupitelem, tak starosta měl již rodinný dům v Hladkých Životicích, a to v lokalitě, kde byl několikrát vytopen, přičemž ten dům byl velký a již ho s manželkou tak velký nepotřebovali. A tak, protože si ani tenkrát starosta neuvědomil, když ten dům stavěl, že to je v takovém místě, kde bude vytopen, tak chtěl postavit dům jinde. Potvrdil, že starosta stále bydlí ve stejném domě, kde bydlel, ale postavil na pozemku, který mu obec prodala, dům, ale protože vedle něj bydlela rodina, která mu také nadávala v souvislosti s trestním stíháním, tak se rozhodl do domu nenastěhovat a dům prodal. Dcera pana starosty dům na pozemku postavila a bydlí v něm. Pokud se týká ceny pozemků, o kterých hlasovali, tak tu žalobce navrhl proto, že se nejedná o lukrativní pozemky, v blízkosti je dálnice, železnice, trafostanice, a také proto, že hrozil odliv občanů a oni, jako zastupitelstvo, chtěli, aby se tak nestalo, aby byla zachráněna školka a podobně. Při stanovení ceny pozemků nedělali rozdíly mezi tím, jestli jde o starostu nebo jeho dceru, podstatné bylo to, že každá mladá rodina je přínos pro obec, v případě starosty, který byl víckrát vytopen, tak ten se podle žalobce mohl také sebrat i s rodinou a z Hladkých Životic odejít. Také uvedl, že v době, kdy schvalovali cenu za pozemky, tak tam byl příslib, že tam budou vybudovány inženýrské sítě, pokud na to bude mít stát peníze, ale nemohli garantovat, že tam ty inženýrské sítě skutečně budou, protože to nevěděli jistě. Ve vztahu ke svým synům žalobce uvedl, že synové se dozvěděli, že se budou pozemky prodávat a měli o ně zájem, ale nakonec od toho upustili. Nejstarší syn, ten se dozvídal od známých, jaké to je bydlet v oblasti, kde jsou domy těsně na sobě, a tak od toho upustil, pokud se týká mladšího syna, tak tomu řekli s manželkou, že by byli rádi, aby s nimi bydleli ve dvougeneračním domě. V době, kdy si podávali žádosti, tak tyto podmínky synové neměli. Uvedl, že starší syn bydlí u manželky a staví si rodinný dům a mladší syn bydlí s nimi v rodinném domě.

Manželka žalobce, [REDAKCE], uvedla, že jsou s žalobcem manželé více jak 30 let. Popsala, že do doby trestního stíhání měli lidé manžela rádi, vždy platili za rodinu, která si buduje dobré jméno, byli členy různých spolků a podobně, pak ale nastala radikální změna. Lidé se k nim obraceli zády, na manželovi se objevil ten tlak, články v novinách vycházely

skoro každý měsíc a někdy byly i nepravdivé. Uvedla, že manžel je podnikatel a je živ částečně i ze své pověsti, která utrpěla. Rodina také nevěděla, co se děje, neustále volali, ptali se a oni jim to neustále vysvětlovali. Manžel byl podrážděný, nespal, těžko sháněl zakázky, nevěděl, co bude do budoucna, jestli nepřijdou o dům. V důsledku toho přestali chodit na veřejnost, do místních obchodů, restaurace, slyšeli z davu, jak někdo vykřikoval: „To jsou ti, co si nahrabali“. Ten tlak byl podle svědkyně neúnosný. Měli také poškozené auto, nápisy před domem, synové i ona byli taktéž očerňováni. Měli strach o svoji existenci, dům a ani auto ještě neměli zaplacené. Návist lidí přitom byla veliká. Manžel odmítal jezdit na srazy spolužáků, i když už byl osvobozen. Zůstalo jim jen málo lidí jako přátelé, kteří byli ochotni k nim přijít na návštěvu. Uvedla, že když šli na ples, tak ve vestibulu se z hloučku lidí ozvalo: „To jsou ti, co si nahrabali“ a oni se sebrali a odešli domů. Popsala, že manžel měl několikrát propíchané gumy od auta, ona jednou, jednou měl strčené něco ve výfuku a poškrábané auto, také měli nápis před domem, a za to dostali trest [REDAKCE]. Také dostali anonym do schránky, což podle svědkyně řešila i policie. Bylo v něm něco v tom směru, že jestli se manžel nestáhne, tak jeho jméno bude vyvěšeno. Manžel v tu dobu reagoval podrážděně, neadekvátně, nespal, v noci jí budil s tím, že to musí nějak řešit, že musí něco vymyslet. Když řešili doma nějaký problém tak reagoval tak, že se situace hned vyhrotila. I přesto, že to neměli lehké, tak se žalobce snažili podržet, když byly starosti, tak je vyřešili a teprve potom je řekli jemu. Trestní stíhání mělo podle svědkyně vliv i na podnikání manžela, neboť téměř ztratil zakázky, došlo k rapidnímu, ne-li úplnému úbytku zakázek a zachránila jej sestra, která se stěhovala z Prahy a pro kterou stavěl dům. Konkrétní reakce manžela při řešení problémů byly takové, že ihned vykřikoval, zvýšil hlas, že jsou jiné věci na starosti, že se nebude zabývat malými problémy. Když se například otevřelo téma dovolené, tak to podle žalobce neodpovídalo situaci, kdy byla obava zejména o finanční situaci rodiny. Znovu zopakovala, že v obchodě i restauraci zaznívalo to, co na plese, tedy: „To jsou ti, co si nakradli“, a proto do obchodu i restaurace přestala chodit. Poprvé byla v obchodě až po osvobozujícím rozsudku. Nápis před domem, o kterém hovořila, byl „zloději“, vypadalo to jako vápnum, manžel to šel smýt, než vstali synové. Při každé rodinné sešlosti, ať to byla oslava padesátin nebo svatba syna, se situace řešila, neboť širší rodina měla pouze informace z médií, často zkreslené a bylo třeba jim to vysvětlit. Pokud byla svědkyně dotazována ke srovnání vyhocené výměny názorů mezi ní a manželem před zahájením trestního stíhání a v jeho průběhu, pak uvedla, že vyhocené výměny názorů měli i před trestním stíháním, ale méně časté, spíš výjimečné, pod tlakem situace nebo okolností, například když se stavěl dům nebo když měl manžel 2 zaměstnání. Rozhodně se to podle ní však nedalo srovnat s tím, co nastalo v průběhu trestního stíhání. Řekla, že v průběhu trestního stíhání se snažila být manželovi oporou. Také potvrdila, že s psychickými problémy v průběhu stíhání manžel lékaře nenavštívil. Dále vypověděla, že manžel se pravidelně účastnil akcí v mysliveckém spolku jako schůzování, různé hony, lovy zvěře a podobně. Ke své osobě uvedla, že pracuje jako vedoucí učitelka v MŠ v Suchdole nad Odrou, když před tím byla 20 let ředitelkou MŠ v Hladkých Životicích.

Ze zbrojního průkazu a loveckého lístku na jméno žalobce soud zjistil, že žalobce je držitelem zbrojního průkazu skupiny A,B,C,E s platností do 2.5.2016 a je rovněž držitelem loveckého lístku od 12.4.2006 na neurčito.

Z fotografií z hasičského plesu ze 17.12.2012 je zřejmé, že tohoto plesu se žalobce i s manželkou účastnili, je zachycen celkem na 4 fotografiích, z nich 2krát při tanci. Dále z fotografií „Kácení máje 2.6.2012“ je zřejmé, že se jich žalobce účastnil v okruhu cca 10 osob, s těmito osobami se objímal a usmíval se. Fotografie z hasičského plesu ze dne 16.2.2013 (v počtu ks 4) rovněž zachycují žalobce jak nese přípitky a jak tančí. Dále fotografie z oslav Sv. [REDAKCE] ze dne 5.5.2013 (jedná se o 6 ks fotografií) zachycují žalobce, který se této akce zúčastnil; žalobce je

zachycen v mysliveckém obleku v kostele a před kostelem. Další fotografie v počtu 4 ks zachycují žalobce na hasičském plese dne 15.2.2014 při tanci.

O probíhající trestním řízení žalobce (a dalších zastupitelů obce Hladké Životice) informovala média v následujících článcích:

- 1) „Na lavici obžalovaných usedlo celé zastupitelstvo“, publikovaný 11.9.2012 v Deníku,
- 2) „Prodej pozemků za pětikorunu dostal 13 zastupitelů z jedné vesnice před soud“ ze dne 11.9.2012 ze serveru Novinky.cz,
- 3) „Zastupitelé usedli v lavici obžalovaných“ ze dne 11.9.2012 publikovaný v Novojičínském deníku.cz,
- 4) „Celé zastupitelstvo bylo odsouzeno, obec prodávala pozemky za pětikorunu.“, který byl uveřejněn v Právu dne 16.12.2013 a následně převzat i dalším serverem ze serveru Novinky.cz a Idnes.cz,
- 5) Exstarosta Hladkých Životic dostal podmínku, s ním i celé bývalé zastupitelstvo“ ze dne 16.12.2013, publikovaném v Právu,
- 6) „Stalo se. Soud odsoudil celé zastupitelstvo Hladkých Životic. Prodávali pozemky i za 5,-Kč sami sobě, nebo si je rovnou darovali“ ze dne 18.12.2013 publikovaném v Hlavné zprávy.sk,
- 7) „Soudce vynesl rozsudek, bývalí zastupitelé dostali podmínku“ ze dne 28.1.2014,
- 8) „Zastupitelé Hladkých Životic odešli od soudu s podmíněnými tresty“ ze dne 28.1.2014, publikovaném na Blesk.cz,
- 9) „Soud dal podmínky 13 zastupitelům obce. Nejhuř dopadl exstarosta“ ze serveru Idnes.cz ze dne 28.1.2014,
- 10) „Zastupitelé jen zvedli ruku. Teď všichni dostali podmínku za prodej majetku obce“ ze dne 29.1.2014 uveřejněný v Hospodářských novinách,
- 11) „Retrokauzy : Spor o ceny pozemků v Hladkých Životicích“ ze dne 17.5.2015,
- 12) „Výměna starostů v Životicích rozjela kolo stíhání a soudních sporů“ bez data, kde jako zdroj je uvedeno ČT24,
- 13) „ Za predaj pozemkov odsúdili celé zastupiteľstvo Hladkých Životic“ publikovaném na Sme.sk. bez data.

V článcích uvedených výše pod body 1), 2), 3), 4), 5), 7) a 10), byla zveřejněna fotografie z jednací síně (popř. před jednací síní), na které byl jasně a zřetelně rozpoznatelný žalobce. Ve zbylých článcích označených pod body 6), 8), 9), 12) a 13) nebyl žalobce ani jmenován, ani zachycen jeho obraz. Pouze v článku pod bodem 11) je uvedeno výslovně jméno žalobce, ovšem v souvislosti s tím, že žalobce byl společně s dalšími zastupiteli zproštěn veškerých obvinění. Články zmiňovaly schválení prodeje stavebních pozemků zastupitelstvem v obci Hladké Životice za nízké ceny s tím, že ten, kdo měl štěstí nebo patřil k rodinným příslušníkům zastupitelů si mohl stavební pozemky koupit za 5,-Kč za 1 m². Zdůrazňován byl pak zejména prodej pozemků starostovi obce a jeho dceři (zejm. články pod bodem 2), 4), 5), 7), 8), 9), 10), 13)) a články dále komentovaly vyhlášení rozsudku soudem prvního stupně, při kterém zkolaboval soudce (zejm. články pod bodem 4), 5), 6), 7), 8), 9), 10), 13)).

Z rozsudku zdejšího soudu č.j. 1 T 40/2014-155 ze dne 4.11.2014 vyplývá, že obžalovaný [redacted] a [redacted] byli uznáni vinnými mimo jiné tím, že 18.1.2014 v Hladkých Životicích posprejovali fasádu neobydleného domu č. 71, čímž způsobili škodu organizaci Sting a následně posprejovali asfaltovou silnici, kde nakreslili hanlivé obrazce a [redacted] sám dne 18.1.2014 poté, co jej ztotožnili jako pachatele výše uvedené trestné činnosti [redacted], tohoto napadl slovními výrazy, vyhrožoval mu zabitím a

vyzýval ho „na férovku“, čímž u poškozeného vyvolal důvodnou obavu o své zdraví a život. Z odůvodnění citovaného rozhodnutí vyplývá, že žalobce v něm vypověděl, že 18.1.2014 mezi 4.00 a 5.00 hodinou obžalovaní začali sprejovat na cestu před domem pana [REDAKCE] hanlivý obrázek ve tvaru dámského přirození. Když na ně zavolal, co tam dělají, dali s na útěk, poznal [REDAKCE], mezitím se dostavil i pan [REDAKCE], vydal se za obžalovanými, když se jich zeptal, co to má znamenat, tak [REDAKCE] mu začal nadávat, že je svině estébácká a vyzýval jej na férovku, naznačoval strkání a řekl mu, ať se jde podívat na xxx dům, kde tam vše pravdivě napsal. Také mu řekl, že bude brzy viset na stromě, což slyšel i [REDAKCE]. Vysvětlil, že se o něm začaly šířit pomluvy, že byl členem STB, a proto si požádal Ministerstvo vnitra o výpis, aby mohl doložit, že nebyl. Dále z jeho výpovědi vyplynulo, že v posledních letech se značně zhoršila komunikace mezi členy obce, kteří se osočují, pomlouvají a zejména obžalovaný [REDAKCE] zveřejňoval na facebooku urážlivé výroky i na jiné osoby. Dále uvedl, že na bok předmětného rodinného domu bylo napsáno jeho jméno a kosočtverec a vedle toho pracovník STB. Uvedené měl podle odůvodnění rozsudku potvrdit i [REDAKCE], který slyšel vulgární oslovení, i to, že je někdo estébák a brzy bude viset a výzvu na férovku. Rovněž potvrdil, že na předmětném domě bylo uvedeno estébák = Odra, což mělo být údajně krycí jméno pana [REDAKCE] jako estébáka a byly zde nakreslené ženské genitálie a jeho jméno. Z rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2.4.2015 č.j. 3 To 451/2014-182 vyplývá, že rozsudek č.j. 1 T 40/2014-155 (kromě výroku o trestu) zůstal k odvolání obžalovaných nezměněn.

Ze žádosti ze dne 14.7.2015 adresované Ministerstvu spravedlnosti ČR vyplývá, že žalobce požádal žalovanou o poskytnutí zadostiučinění v projednávané věci ve výši 300.000,-Kč. Z tisku datových schránek vyplývá, že žádost o náhradu nemajetkové újmy byla zaslána a dodána do datové schránky žalované dne 14.7.2015.

Ze stanoviska žalované vyplývá, že dne 14.4.2016 odpověděla žalovaná na žádost žalobce tak, že v daném případě došlo ohledně žadatele k vydání nezákonného rozhodnutí, řízení nebylo déle trvající (3 roky) a žalobce byl zproštěn obžaloby z důvodu neprokázání subjektivní stránky, přičemž zásah do osobnostní sféry je podle žalované pouze v rovině obecných tvrzení. Při stanovení formy a výše zadostiučinění přihlédla ke skutečnosti, že trestná činnost se týkala výkonu veřejné funkce a k medializaci trestního řízení a po zhodnocení všech okolností případu má zato, že přiměřených zadostiučiněním je částka 35.000,-Kč.

Z čestného prohlášení manželky žalobce ze dne 25.8.2015, které žalobce připojil k žádosti o nemajetkovou újmu adresovanou žalované, mimo jiné vyplývá, že manželka žalobce čestně prohlásila, že žalobce měl obavu, kterou s ní probíral, v tom směru, že díky pověsti, kterou mu stíhání vytvořilo, přijde o zakázky, neboť je podnikatelem v oboru stavebnictví.

Důkaz čestným prohlášením manželky žalobce ze dne 25.8.2015 soud provedl, přestože byl navržen až po koncentraci řízení, když dospěl k závěru, že uvedenou listinou byla (pouze) zpochybňována věrohodnost svědkyně [REDAKCE], přičemž zároveň nemělo dojít a ani nedošlo k prokázání odlišného skutkového stavu, když v řízení nebylo prokázáno, že by trestní stíhání mělo vliv na podnikání žalobce, ostatně tuto skutečnost žalobce v žalobě ani netvrdil (viz dále).

Soud naopak neprovedl důkaz navržený žalobcem o složení výboru SDH Hladké Životice za období 2010-2014, neboť tento důkaz byl navržen a předložen po koncentraci řízení a měl prokazovat skutkový stav ke tvrzením doplněným rovněž po koncentraci řízení, tedy že žalobce se

(přece jen, oproti tomu co uvedl při své účastnické výpovědi) účastnil některých společenských akcí, na kterých byly podobně smýšlející lidé. Stejně tak ale soud neprovedl důkazy navržené žalovanou, a sice listinami s výsledky voleb do zastupitelstev obcí k tvrzením, že žalobce se účastnil veřejného života, neboť kandidoval do zastupitelstva v roce 2014, a to úspěšně. Důvodem neprovedení těchto důkazů je rovněž jejich předložení po koncentraci řízení, když tyto důkazy již neměly (pouze) zpochybňovat věrohodnost žalobce, ale měly prokazovat odlišný skutkový stav. Totéž platí ve vztahu k neprovedenému důkazu předloženému žalovanou, a to důkazu obecním zpravodajem, mimořádným vydáním z listopadu 2011, z něhož mělo vyplývat, že [redacted] uvedla na zastupitelstvu, že koupili parcelu za nízkou cenu, za kterou kupovali i jiní a konkrétní člověk má 2, vrátil je, a to proto, že vedle nich nechce bydlet. (K důkazům, kterými má být zpochybněna věrohodnost již provedených důkazů viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. července 2003, sp. zn. 21 Cdo 818/2003).

Shora uvedené důkazy soud hodnotil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, přičemž pokud se týká skutkových okolností rozhodných pro závěr o tom, zda je dán základ nároku, pak soud vycházel pouze z listinných důkazů, které se vzájemně doplňovaly; základ nároku ostatně ani nebyl mezi účastníky sporný. Spornými skutečnostmi byla ta tvrzení žalobce, kterými žalobce odůvodňoval výši požadovaného zadostiučinění, a to zejména pokud se týká zásahu do osobní sféry žalobce. Stěžejními důkazy k prokázání žalobcových tvrzení byly kromě novinových (internetových) článků, jež nepochybně byly způsobilé zvyšovat intenzitu toho, jak žalobce a jeho okolí vnímalo trestní stíhání, účastnický výslech žalobce a především svědecká výpověď manželky žalobce. Soud posuzoval nejen obsah výpovědi svědkyně a účastníka v kontextu s dalšími listinnými důkazy, ale také v jejich vzájemném vztahu. Hodnotil přitom i projev svědkyně a účastníka při jednání a dospěl k závěru, že zejména svědecká výpověď byla přesvědčivá a věrohodná. Svědkyně je sice manželkou žalobce, ale je také vedoucí učitelkou (dříve ředitelkou) mateřské školy, a tedy osobou s předpokládanými osobnostními kvalitami a požívající obecně značné důvěryhodnosti. Projev svědkyně u soudu byl naprosto přirozený, nestrojený a svědkyně si dokázala k dotazu soudu vzpomenout i na různé detaily z inkriminovaného období, o nichž soud nepředpokládá, že by je měla tzv. naučené. Důvěryhodnost svědkyně se nepodařilo vyvrátit ani předložením čestného prohlášení, v němž dříve uvedla, že manžel se jí svěroval s obavami, že nebude mít práci, zatímco při jednání přímo uvedla, že manžel měl nouzi o práci, neboť se jedná o nuanci, která může být vnímána i jako formulační nepřesnost a která nemá vliv na zjištění skutkového stavu, když pokles příjmů žalobce nebyl v řízení tvrzen a defacto ani (jinak) prokazován. Rovněž pokud byla žalovanou předloženými fotografiemi zpochybňována výpověď svědkyně ve vztahu k tomu, že s žalobcem: „... přestali chodit na veřejnost, do místních obchodů, restaurace ...“, tak tuto část výpovědi je nutno vyložit v kontextu další části výpovědi, v níž se svědkyně sama zmiňuje, že byli s manželem na plese, a tedy nepopírá, že by se oba manželé zcela vyvarovali veškerého společenského života. Tento kontext spíše vyplynul z výpovědi žalovaného, a protože v této části byla jeho výpověď v přímém rozporu s předloženými fotografiemi z veřejných akcí, kterých se zúčastnil, soud této části jeho výpovědi neuvěřil a při zjišťování skutkového stavu vyšel ze zjištění, že žalobce se (byť jen částečně) společenského života v obci účastnil. Tento závěr ale nemá vliv na celkovou věrohodnost výpovědi žalobce, která se v podstatných bodech shoduje s výpovědí svědkyně a odpovídá i logickým a obvyklým následkům zásahu trestního stíhání do života poškozené osoby. Ani námitka žalované, že žalobce vypověděl jinak v přípravném řízení (v roce 2011) a jinak v tomto řízení (2016) o tom, z jakého důvodu se jeho synové vzdali pozemků, které v dané lokalitě obce Hladké Životice taktéž nabyli za cenu 5,-Kč za m², názor soudu na věrohodnost výpovědi žalobce nezměnila, když tento rozdíl soud vnímá spíše jako důsledek časového odstupu mezi oběma výpověďmi, než jako cílenou fabulaci. Pokud se týká žalobcem

uvedených „pracovních problémů“ spočívajícího v poklesu zakázek a zhoršení pracovní pověsti, pak tuto skutečnost nelze zcela vyloučit, nicméně žalobce ji mohl (a měl, pokud z toho hodlal pro sebe vyvodit příznivější důsledky) doložit i jinými (např. listinnými) důkazy, které žalobce však soudu ani neoznačil, ani nepředložil; ostatně součástí žaloby nebylo tvrzení o negativních dopadech trestního stíhání do pracovně osobní sféry žalobce. V rámci hodnocení důkazů však soud dal za pravdu žalované v tom směru, že z předloženého rozsudku zdejšího soudu č.j. 1 T 40/2014-155 ze dne 4.11.2014 nevyplývá, že by trestná činnost bratrů xxx směřovaná vůči žalobci nějak souvisela s předmětným trestním stíháním žalobce.

Po hodnocení důkazů dospěl soud k následujícímu závěru o skutkovém stavu: Žalobce dne 24.1.2016 a 27.6.2016 v Hladkých Životicích při 17 a 19. zasedání zastupitelstva Obce Hladké Životice jako člen zastupitelstva jmenované obce hlasováním (spolu s dalšími zastupiteli obce) hlasoval pro schválení záměru obce ve věci prodeje pozemků určených pro bydlení a následně hlasoval o budoucích vlastnících částí pozemků parc. čísla 1023, 1024, 1025 v katastrálním území Hladké Životice, a to tak, že spolu s dalšími zastupiteli schválil prodej pozemků v podobě parcel s účinností od 4.5.2006, s konkrétním uvedením jednotlivých parcel v k.ú. Hladké Životice, a to budoucím nabyvatelům - fyzickým osobám, mimo jiné starostovi obce (████████████████████) a jeho manželce a dceři, u všech pozemků za kupní cenu 5,- Kč za 1m². Dne 4.1.2012 bylo proti žalobci usnesením Policie ČR, krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, územní odbor Nový Jičín, OHK SKPV ze č.j. KRPT-34961-96/TČ-2011-070481 zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku dle ustanovení § 220 odst. 1,2 písm. b) tr. zákoníku a přečinu zneužití pravomoci úřední osoby dle ustanovení § 329 odst. 1 písm. a) odst. 2 písm. f) tr. zákoníku, když těchto trestných činů se žalobce měl dopustit v roce 2006 svým hlasováním jakožto zastupitel obce Hladké Životice při prodeji obecních pozemků. Jednáním žalobce měla být poškozené obci způsobena škoda ve výši 4.579.050,-Kč. Trestní stíhání pokračovalo před Okresním soudem v Novém Jičíně, jež ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 28.1.2014 č.j. 4 T 108/2012 -2686, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání výše uvedených trestných činů, a na základě odvolání žalovaného Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 16.1.2015 č.j. 7 To 214/2014-2869 žalobce dle ustanovení § 226 písm. b) tr. řádu od obžaloby zprostil; tento rozsudkem nabytí právní moci dne 16.1.2015. Žalobci hrozil v případě odsouzení trest odnětí svobody v délce trvání až 10-ti let. V průběhu uvedeného trestního stíhání trpěl žalobce psychickými problémy, nespavostí, nervozitou, byl výbušný, reagoval neadekvátně a podrážděně i na nepatrné podněty a hádal se s manželkou. Trpěl existenčním strachem, že přijde o vše, co budoval celý život. Částečně se přestal zúčastňovat společenských akcí, když se stával terčem verbálních útoků. Pověst žalobce v místě bydliště utrpěla a žalobce byl také terčem útoků na jeho majetek (ucpávání výfuku auta, poškrábání auta, nápisy na chodníku a silnici před jeho domem „zloděj“). V rámci obce byli očeřováni i synové a manželka žalobce a jeho žena byli častováni výroky jako: „To jsou ti, co si nakradli“. Žalobce i jeho manželka museli opakovaně vysvětlovat širší rodině, co se okolo jeho osoby v důsledku trestního stíhání děje. Žalobce měl obavu, že přijde o zbrojní průkaz a nebude se tak moci plně věnovat svému koníčku – myslivosti. Po skončení trestního stíhání, dne 14.7.2015, adresoval žalobce Ministerstvu spravedlnosti ČR žádost o poskytnutí zadostiučinění za škodu způsobenou mu nezákonným rozhodnutím ve výši 300.000,-Kč. Dne 14.4.2016 žalovaná odpověděla na žádost žalobce tak, že v daném případě došlo k vydání nezákonného rozhodnutí a po zhodnocení všech okolností případu má zato, že přiměřených zadostiučiněním je částka 35.000,-Kč, kterou žalobci také vyplatila.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (OdpŠk), stát odpovídá za podmínky stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle § 5 zákona OdpŠk, stát odpovídá za podmínky stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle § 7 odst.1 zákona OdpŠk, právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle § 8 odst. 1 zákona OdpŠk, nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle § 31a odst. 1 OdpŠk, bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

Podle § 31a odst. 2 OdpŠk, zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.“

Shora uvedený skutkový stav soud posuzoval podle citovaných ustanovení zákona č. 82/1998 Sb. a v souladu s aktuální judikaturou Nejvyššího soudu ČR, zejména pak s rozhodnutím sp.zn. 30 Cdo 2813/2011, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí pod č. 122/2012. Je ustálenou soudní praxí, že podle zákona č. 82/1998 Sb. odpovídá stát i za škodu způsobenou zahájením (vedením) trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu; protože zákon tento nárok výslovně neupravuje, vychází se z analogického výkladu úpravy nejbližší, a to z úpravy odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, za něž je považováno rozhodnutí, jímž se trestní stíhání zahajuje. Neposuzuje se tedy správnost postupu orgánů činných v trestním řízení při zahájení trestního stíhání (nejde o nesprávný úřední postup), rozhodující je výsledek trestního stíhání (srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001, publikovaný v Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu pod C 1813). Stát za škodu ani nemajetkovou újmu způsobenou v takovém případě trestním stíháním neodpovídá pouze tehdy, jestliže si poškozený trestní stíhání zavinil (způsobil) sám (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2011, Pl. ÚS 11/10 – 2), nebo tehdy, kdy byl poškozený zproštěn obžaloby nebo bylo proti němu trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný nebo že mu byla udělena milost anebo že trestný čin byl amnestován (§ 12 odst. 1 písm a/ a b/ OdpŠk *per analogiam*). Pouze na okraj je zde možno připomenout, že podání stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání, jakožto podmínky nároku na odškodnění podle § 8 odst. 2 (nyní odst. 3) zákona č. 82/1998 Sb., považuje Ústavní soud (srov. náleží sp. zn. IV. ÚS 3193/10), ale i Nejvyšší soud (srov. rozhodnutí sp.zn. (28 Cdo 2239/2010) za překonané.

Jak vyplynulo ze zjištěného skutkového stavu v projednávané věci, žalobce byl na základě usnesení Policie ČR, krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, územní odbor Nový Jičín, OHK SKPV ze dne 4.1.2012 č.j. KRPT-34961-96/TČ-2011-070481 trestně stíhán, byla na něj podána obžaloba, když následně byl rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 16.1.2015 č.j. 7 To 214/2014-2869 od obžaloby zproštěn podle ust. § 226 písm. b) tr. řádu. Podle výše uvedeného právního názoru aplikovaného soudní praxí je proto zřejmé, že v projednávané věci došlo k vydání nezákonného rozhodnutí a žalobce oprávněně uplatnil podle ust. § 8 (OdpŠk) nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím; zároveň nebyl shledán žádný z uvedených důvodů, pro který by byla odpovědnost žalované vyloučena. Žalovaná ostatně ani základ nároku, a ani formu zadostiučinění, nerozporovala, když sama dospěla k závěru, že nárok žalobce je dán, a v průběhu řízení vyplatila žalobci zadostiučinění ve výši 35.000,-Kč (v této části bylo usnesením ze dne 1.6.2016 řízení po částečném zpětvzetí žaloby zastaveno). Za této procesní situace se proto soud blíže zabýval výší adekvátního zadostiučinění za způsobenou nemajetkovou újmu ve smyslu § 31a zákona č. 82/1998 Sb., když žalobce se na žalované po částečném zastavení řízení domáhal zaplacení částky 265.000,-Kč.

S odkazem na již zmíněné rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 2813/2011 soud stanovil zadostiučinění s ohledem na specifické okolnosti konkrétního případu a přitom vzal v úvahu kritéria, která se v takových případech zpravidla vyskytují a která zpravidla mají vliv na rozsah způsobené újmy, a tím i na výši případného zadostiučinění. Soud tedy zejména vycházel z povahy trestní věci, z délky trestního stíhání a především pak z dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby. Forma a případná výše zadostiučinění přitom nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namíste pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat. V konečném důsledku pak musí výše soudem přiznaného zadostiučinění odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích (poměřovaných zejména s ohledem na uvedená kritéria) shodují.

Pokud se týká povahy trestní věci, pak je nutno konstatovat, že proti žalobci bylo vedeno trestní řízení za trestnou činnost, v důsledku níž měl žalobce způsobit jako zastupitel obce škodu ve výši cca 4,5 mil korun, když za zločin zneužívání pravomoci úřední osoby podle § 329 od.t 21 písm. a) odst. 2 písm. f) trestního zákoníku a za zločinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1,2 písm. b) trestního zákoníku mu mohl být uložený trest odnětí svobody až do výše deseti let. Trestní stíhání žalobce tedy sice nebylo vedeno pro trestné činy proti životu, zdraví proti svobodě a lidské důstojnosti, které jsou obecně chápány jako nezávažnější, avšak je třeba přihlídnout právě k tomu, že s ohledem na výši způsobené škody zde byla možnost uložení velmi vysokého trestu odnětí svobody, což je právě tím, co v projednávané věci přímo úměrně zvýšilo intenzitu, s jakou žalobce proti němu vedené trestní řízení negativně vnímal. Přitom je třeba si uvědomit, že trestní stíhání žalobce bylo poměrně široce medializováno a ačkoliv žalobce nebyl téměř vůbec v médiích zmiňován jménem, přesto jeho tvář byla zobrazena ve více než polovině zjištěných reportáží. Na druhou stranu má soud za to, že určitým, byť ne zásadním, způsobem je toto kritérium ovlivněno tím, že žalobce byl stíhán společně s dalšími bývalými zastupiteli obce, tedy přinejmenším při jednání soudu nebyl v kolektivu spoluobviněných vystaven takovému tlaku jako by byl, kdyby byl stíhán sám.

Zásah do osobnostních složek žalobce v důsledku proti němu vedenému trestnímu řízení trval v období od 4.1.2012 do 16.1.2015, tedy tři roky. Je však nutno zdůraznit, že po vydání odsuzujícího rozsudku soudem prvního stupně dne 28.1.2014, nebylo podáno odvolání ze strany

státního zástupce, a proto žalobci v odvolacím řízení nehrozilo v rámci zásady trestního řízení „reformatio in peius“, že by mohl být odsouzen k přísnějšímu trestu, než jaký mu byl uložen soudem prvního stupně, tedy k podmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání tří let s podmíněným odkladem v trvání jednoho roku a šesti měsíců. Ten nejintenzivnější zásah do osobnostních složek žalobce vyplývající z povahy předmětné trestní věci tedy netrval z pohledu ohrožení značně vysokou sazbou trestu odnětí svobody po celé tři roky trestního stíhání žalobce, ale pouze cca dva roky, když v rámci odvolacího řízení již žalobce nebyl vůbec ohrožen tím, že bude odsouzen k trestu odnětí svobody bez možnosti podmíněného odložení.

Pokud se týká následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře žalobce, pak je třeba především zdůraznit dopad do soukromí žalobce. V řízení bylo prokázáno, že došlo k narušení osobního života žalobce, který prožíval značný stres v důsledku probíhajícího trestního řízení a jehož chování se tímto zásadně změnilo, v důsledku čehož docházelo k častějším hádkám mezi žalobcem a jeho manželkou a postihlo tak fakticky nejbližší rodinu žalobce. Rovněž širší rodina žalobce a jeho manželky situaci (s ohledem na dosavadní bezúhonnost žalobce) nechápala a bylo nutno jim ji opakovaně vysvětlovat. V tomto směru sehrála nepochybně velkou roli medializace věci, když žalobce, ačkoliv nebyl v médiích jmenován, byl opakovaně zobrazován v úvodních fotografiích. Trestní stíhání pak negativně ovlivnilo pohled širší (zejména obecní) veřejnosti na žalobce, což je zřejmé z několika útoků na čest a dobré jméno žalobce v podobě hanlivých nápisů, poškozování majetku žalobce, veřejného nařčení či anonymu. V rámci zásahu do osobní sféry žalobce je třeba přihlídnout i k reálné obavě žalobce o to, že v důsledku trestního stíhání přijde o zbrojní průkaz a nebude se moci plně věnovat svému koníčku – myslivosti. Naopak v řízení nebyl prokázán žádný zásadní zásah do žalobcova pracovního života, ačkoliv k němu podle žalobce došlo. Pokud žalovaná namítala nedostatek příčinné souvislosti mezi trestním stíháním žalobce a jeho následky v osobní sféře žalobce, když tvrdila, že zpochybňování zákonnosti postupu žalobce a dalších bývalých členů obecního zastupitelstva při nakládání s pozemky v lokalitě Na Stráni po nástupu nového vedení Obce Hladké Životice vzešlého z komunálních voleb konaných v roce 2010 žalobami v civilním řízení mělo nepochybně vliv na vzájemné vztahy mezi občany Hladké Životice a na postavení a pověst žalobce v místě jeho bydliště ještě před kriminalizací takového postupu ze strany orgánu činných v trestním řízení, pak této skutečnosti (když z trestního rozsudku č.j.4 T 1082012-2686 skutečně vyplývá, že trestnímu řízení předcházely žaloby v civilním řízení, týkající se určení vlastnictví předmětných pozemků) soud přikládal jen malou váhu, neboť z provedeného dokazování (zejména ze svědecké výpovědi svědkyně [redacted]) vyplynulo, že ten podstatný a zásadní dopad do osobnostní sféry žalobce nastal až v souvislosti s trestním stíháním žalobce. V obci dozajista mohla panovat jistá negativní nálada, ale jeví se jako logické a odpovídající obvyklému chodu událostí to, co svědkyně popsala, že to bylo až trestní stíhání žalobce (a ostatních zastupitelů), které spustilo v obci ty zásadní negativní projevy vůči žalobci.

Vedle uvedených kritérií je však také důležité zdůraznit, že v konečném důsledku musí výše soudem přiznaného zadostiučinění odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích (poměřovaných zejména s ohledem na uvedená kritéria) shodují. Tedy výše přiznaného zadostiučinění by se neměla bez zjevných a podstatných skutkových odlišností konkrétního případu podstatně odlišovat od zadostiučinění přiznaného v případě skutkově obdobném. Skutkově obdobnými k projednávané věci jsou věci, o nichž rozhodoval Nejvyšší soud pod sp.zn. 30 Cdo 2813/2011, sp.zn. 30 Cdo 3858/2013 (původně rozsudky Obvodního soudu pro Prahu 2 č.j. 15 C 232/2010-125, Městského soudu v Praze č.j. 20 Co 228/2013-154, oba založeny ve spise na č.l. 179-193) a jež projednával Městský soud v Praze pod sp.zn. 20 Co 48/2013-137 (založen ve spise na č.l. 219-228).

V první ze srovnávaných věcí bylo vedeno trestní stíhání proti starostovi obce pro trestné činy porušování povinností při správě cizího majetku dle ust. § 255 odst.1 TZ, zneužívání pravomoci veřejného činitele dle ust. § 158 odst.1 písm. a) TZ a zkreslování údajů o stavu hospodaření a jemní podle ust. § 125 odst.1 TZ a následně i podvodu podle ust. § 250 odst.1 a 2 TZ, za které poškozenému hrozil trest odnětí svobody až na tři roky. Trestní stíhání trvalo v tomto případě necelé tři roky a skončilo zproštěním obžaloby. V řízení bylo prokázáno, že v důsledku trestního stíhání poškozeného došlo ke změně jeho chování, byl podrážděný, trpěl nespavostí, došlo na přechodnou dobu k narušení manželského souladu, který však v rozvrat manželství nevyústil. Členové rodiny poškozeného nevěřili, že je nevinný a názorově se rozdělila i obec. Byly rovněž prokázány těžkosti poškozeného s pracovním nasazením, přičemž na umocnění následků se podílela také široká medializace věci. Poškozenému bylo přiznáno zadostiučinění v penězích celkem 150.000,-Kč, když však bylo uvažováno o částce 30.000,-Kč za rok trestního stíhání, přičemž byl stanoven „přesah“ důsledků pro poškozeného mimo dobu trestního stíhání na další dva roky. Je nutno zdůraznit, že stanovení přesahu se následně v rámci projednávaného dovolání ukázalo nesprávným právním názorem, který však již v přiznané části (která se stala pravomocnou) nemohl být změněn. Bez „přesahu“ by tak výše odškodnění poškozeného starosty činila 90.000,-Kč.

Druhou z porovnávaných věcí (rozsudek Městského soud v Praze pod sp.zn. 20 Co 48/2013-137) je věc, na níž je odkazováno právě zmíněným rozsudkem Nejvyššího soudu, resp. Obvodního soudu pro Prahu 2 č.j. 15 C 232/2010-125 a Městského soudu v Praze č.j. 20 Co 228/2013-154, a která sloužila k porovnání v první ze srovnávaných věcí. Zde byl poškozeným advokát, který byl stíhán pro trestný čin krádeží daně, poplatku a podobné dávky podle ust. § 148 odst.1 a odst.3 TZ, za což mu hrozil trest odnětí svobody až na osm let, když jeho trestní stíhání, v němž byl stíhán i vazebně, trvalo osm let. Poškozený v této věci prokazatelně ztratil část klientely, odešli od něj spolupracovníci, čelil útokům i ze strany cizích lidí, došlo u něj k závažnému narušení osobního života a přátelských vztahů, měl i psychické problémy a stal se nedůvěryhodným i jako lektor na Vysoké škole. Poškozenému bylo přiznáno zadostiučinění v penězích celkem 360.000,-Kč, když bylo uvažováno o částce 45.000,-Kč za rok trestního stíhání.

Při porovnání následků, jaké mělo trestní stíhání do osobností sféry poškozeného v projednávané věci, je třeba konstatovat, že jsou obdobné následkům, jež byly zjištěny v případě poškozeného starosty obce; ať již se jedná o chování poškozeného v důsledku trestního stíhání nebo o dopad do rodinného života i do života v obci. U žalobce je však třeba navíc zohlednit i některé vyloženě nepřátelské projevy v rámci soužití v obci (nápisy, anonym, poškozování auta, hanlivé pokřiky). Rovněž trestní stíhání trvalo v porovnávaných případech přibližně stejnou dobu, i když zde je třeba zohlednit různou míru obav z výsledku trestního stíhání u žalobce v době řízení od zahájení trestního stíhání do vyhlášení rozsudku soudem prvního stupně a v odvolacím řízení. Nad to žalobce byl v projednávané věci ale ohrožen trestní sazbou více než třikrát vyšší než poškozený starosta. Jeví se tak přiměřené, aby i zadostiučinění v projednávané věci bylo ve vyšší výši, přičemž však za ohodnocení za rok trestního stíhání je nutno vzít v případě poškozeného starosty částku 30.000,-Kč za rok stíhání, i když celková výše zadostiučinění u něj činila 150.000,-Kč, na místo 90.000,- Kč (viz výše). Ve srovnání s poškozeným advokátem ve druhé z věcí, je nutno sice přiznat, že žalobce byl ohrožen ještě vyšší sazbou trestu odnětí svobody, avšak u poškozeného advokáta, který byl navíc i vazebně stíhán, došlo k vážnějším následkům, než u žalobce, zejména co se týká jeho pracovní sféry a veřejného působení, ale i dopadů do osobního života, přičemž jeho trestní stíhání trvalo osm let. Jeví se tedy jako přiměřené, aby výše zadostiučinění byla nižší než v případě

poškozeného advokáta, tedy méně než 45.000,-Kč za rok trestního stíhání, resp. výrazně méně než celkových 360.000,-Kč přiznaných poškozenému advokátovi.

S ohledem na učiněné závěry týkající se povahy trestní věci, délky trestního stíhání a především dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby stanovil soud po srovnání s jinými obdobnými případy výši přiměřeného zadostiučinění částku ve výši 120.000,-Kč ve prospěch žalobce, což je částka 3x nižší než obdržel poškozený advokát (jehož trestní stíhání s vážnějšími dopady do osobní sféry trvalo téměř třikrát tak déle než u žalobce s přibližně stejnou trestní sazbou) a částka o 1/3 vyšší než („správně“ stanovená částka) v případě poškozeného starosty (s prakticky totožnými dopady do osobnostní sféry, avšak ohroženého nižší trestní sazbou s relativně podobnou délkou trestního stíhání).

Takto stanovenou výši zadostiučinění však soud ještě nepovažoval za konečnou, když vedle výše uvedených hodnotících kritérií je třeba podle § 31a odst. 2 OdpŠk při stanovení formy a výše zadostiučinění přihlídnout k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Těmi jsou zejména okolnosti vydání usnesení o zahájení trestního stíhání, okolnosti zahájení trestního stíhání předcházející, popřípadě trestní stíhání poškozeného provádějící, vedoucí k závěru o podílu poškozeného na tom, že proti němu bylo trestní stíhání zahájeno, popřípadě, že proti němu bylo ve vedení trestního stíhání pokračováno, aniž by bylo lze uzavřít, že si trestní stíhání zavínil sám. Přitom je třeba vycházet z toho, že forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat. (K tomu srov. např. rozhodnutí NS ČR 30 Cdo 2256/2011).

Z výše uvedeného pohledu je třeba připomenout, že jednání žalobce (a všech ostatních zastupitelů obce Hladké Životice) se stalo předmětem trestního stíhání zejména z toho důvodu, že zastupitelé ohodnotili předmětné pozemky, o nichž schválili, že budou určeny k zástavbě, cenou 5,-Kč za 1 m², bez toho, aniž by ve smyslu ust. § 39 odst. 2 zákona o obcích v zápise ze zasedání zároveň takto stanovenou cenu odůvodnili, a současně s tím odsouhlasili (jako prvním) prodej těchto pozemků starostovi obce a jeho dceři. Toto jednání, v němž lze bez dalšího jen stěží nevidět jednání přinejmenším nezodpovědné, se pak stalo nejen předmětem vyšetřování, ale zároveň nosným tématem mediálních zpráv, přičemž i krajský soud ve zprošťujícím rozsudku neopomenul uvést, že zastupitelé pristoupili k aplikaci ustanovení §39 odst. 2 zákona o obcích poněkud lehkomyšlně, když v zápise z jednání nevysvětlili žádné důvody pro tento postup, a rovněž v rámci zavinění krajský soud zdůraznil lehkomyšlnost zastupitelů při stanovení ceny pozemků a při jejich převodu na soukromé subjekty. Soud tedy přihlédl i k těmto okolnostem, za nichž bylo trestní stíhání zahájeno, a snížil odškodnění žalobce o 20.000,-Kč, tedy na částku 100.000,-Kč. Vzhledem k tomu, že žalovaná žalobci v průběhu řízení z částky 100.000,-Kč již 35.000,-Kč zaplatila, uložil jí soud zaplatit pouze zbylou část náhrady ve výši 65.000,-Kč a ve zbytku žalobu zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodoval podle ustanovení § 142 odst.3 o.s.ř. Vycházel přitom z rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 6.4.2016 sp.zn. I. ÚS 42/16, v němž Ústavní soud zdůraznil, že pro rozhodování o náhradě nákladů řízení zpravidla platí zásada úspěchu ve věci (§ 142 občanského soudního řádu), doplněná zásadou zavinění. Poměřovat úspěch a neúspěch ve věci však nelze jen tím, jak bylo o konkrétním návrhu rozhodnuto, ale je třeba jej posuzovat v širších souvislostech. Rozhodování o nákladech řízení nesmí být jen mechanickým posuzováním výsledků sporu bez komplexního zhodnocení rozhodnutí v meritu věci. Ve sporech o přiměřené zadostiučinění dle § 31a zákona č. 82/1998 Sb. to pak konkrétně znamená, že je třeba rozlišovat mezi posuzováním

samotné existence nemajetkové újmy způsobené při výkonu veřejné moci, tedy základu nároku, a rozhodováním o konkrétní výši přiměřeného zadostiučinění za existující nemajetkovou újmu. Rozhodování o výši přiměřeného zadostiučinění, na rozdíl od posuzování existence újmy, obecně splňuje podmínky aplikace ustanovení § 136 občanského soudního řádu, a tedy představuje úvahu soudu ve smyslu tohoto ustanovení. Neexistuje totiž žádná exaktní metoda, jak stanovit přiměřenost zadostiučinění, respektive jeho výši. Proto přizná-li obecný soud žalobci nižší přiměřené zadostiučinění, než jakého se domáhal, uplatní se při rozhodování o náhradě nákladů řízení § 142 odst. 3 občanského soudního řádu, jenž v takovém případě, tedy závisí-li rozhodnutí o výši plnění na úvaze soudu, umožňuje i částečně úspěšnému žalobci přiznat náhradu nákladů řízení v plném rozsahu. Žalobce nemůže být v rámci náhrady nákladů řízení sankcionován za ne zcela příléhavý odhad výše budoucího přiznaného nároku. Navíc, jak Ústavní soud doplnil v nálezu sp. zn. I. ÚS 1505/08 ze dne 11. 5. 2010 (N 105/57 SbNU 365), uvedený závěr se uplatní nejen v případech, kdy soud o žalobě rozhoduje meritorně, ale také tehdy, pokud se řízení zastavuje pro zpětvzetí žaloby. Vezme-li tedy žalobce zpět žalobu proto, že žalovaný po podání žaloby dobrovolně plnil (byť i jen zčásti), může soud žalobci přiznat plnou náhradu nákladů řízení, záviselo-li určení výše plnění na úvaze soudu.

V projednávané věci se žalobce sice původně domáhal přiměřeného zadostiučinění ve výši 300.000,-Kč a po zahájení řízení obdržel od žalované 35.000,-Kč a tímto rozhodnutím mu byla přiznána částka 65.000,-Kč (úspěšný tak byl co do 100.000,-Kč a neúspěšný co do 200.000,-Kč), avšak ve smyslu výše uvedeného názoru Ústavního soudu, když existence nemajetkové újmy byla v řízení prokázána, soud žalobci přiznal náhradu nákladů řízení. Při stanovení výše náhrady nákladů řízení přitom soud vycházel z částky, v níž byl žalobce úspěšný, tj. z částky 100.000,-Kč (do částečného zpětvzetí žaloby) resp. z částky 65.000,-Kč (ve zbylé části řízení). Náklady řízení žalobce sestávají z odměny za zastupování žalobce advokátem ve výši 28.250,- Kč podle § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb., tj. za 3 úkony právní služby z tarifní hodnoty 100.000,- Kč (převzetí věci, podání žaloby, částečné zpětvzetí) po 5.100,- Kč, tedy ve výši 15.300,- Kč, za 3 úkony právní služby z tarifní hodnoty 65.000,- Kč (účast na jednání 27.10.2016, účast na jednání 7.3.2017 za každé dvě započaté hodiny) po 3.700,- Kč, tedy ve výši 11.100,- Kč, za 1 úkon v rozsahu ½ za účast na vyhlášení rozsudku dne 16.3.2017 ve výši 1.850,- Kč, 7x režijního paušálu po 300,-Kč ve výši 2.100,-Kč podle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., přičemž odměna a náhrady jsou zvýšeny o 21% DPH; celková výše nákladů žalobce činí 36.723,50 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat odvolání do 15-ti dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, prostřednictvím podepsaného soudu ke Krajskému soudu v Ostravě.

Nesplní-li povinná dobrovolně, co jí ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněně domáhat soudního výkonu rozhodnutí.

V Novém Jičíně, dne 16.03.2017

Mgr. Michal Chmelař v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Veronika Procházková